



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20335/2024
11.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић, Мирјане Андријашевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца „City facility“ д.о.о. Београд, чији су пуномоћници Душан Лазаревић, адвокат из ... и Горан Вујичић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јелић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12456/19 од 07.03.2024. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12456/19 од 07.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 12456/19 од 07.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 2779/17 од 18.02.2019. године, ставом првим изреке, укинут је закључак о извршењу извршитеља Александра Вуловића И.Ивк 4513/14 од 26.12.2014. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати укупно 4.377,72 динара са законском затезном каматом на одређене појединачне износе са датумима доспелости ближе као у том ставу, као и да на име трошкова извршног поступка плати 10.680,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 38.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 12456/19 од 07.03.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 2779/17 од 18.02.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној применом одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...10/23 – др.закон, у даљем тексту ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву за исплату дуга по основу пружених услуга за одржавање стамбене зграде на основу уговора закљученог између скупштине станара предметне стамбене зграде и тужиоца, за које услуге је тужилац туженом достављао рачуне, које тужени није платио, те је захтев усвојен сходно одредби члана 17. и 262. Закона о облигационим односима. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, а одлуке нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5 и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење на основу веродостојене исправе је поднет дана 25.12.2014. године. Вредност предмета спора је 4.377,72 динара, а спор је вођен по правилима спора мале вредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Марина Милановић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**